

RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN #22
uitzending op 03/10/2020

met
hamer
en
koevoet

SCORPIO

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN # 22

uitzending op 03/10/2020

*tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de
vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen*

CC BY-NC-SA- Neue Kathedrale des erotischen Elends 2019

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing
- opname in de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam in kapitalen** (*dode dichters* mogen hun naam terug gewoon schrijven, oef...) op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2** - opmaak (als je niet weet hoe dat moet, raadpleeg dan [de handleiding](#) of probeer 's met tekenen misschien, ballet? yoga? wandelen helpt ook altijd...breien?)
- gelieve geen teksten in deze 'Lees Mij' -sectie te plakken!
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen (commerciële berichten, aanstootgevende nijdheden,...)
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com

Adriaan Krabbendam

Gras

ontkleed verlaat
terrein verlaat je op het spel

staak het kaatsen laat
racket thuis

vervang
gravel door gras

net is niets nu
je weet wie het heeft

het vangen zich
uitbundig zoenen laat

pal op de glasplaat
van het bed: druppel

die ons smelten
doet zeg ik het

goed zo goed
versmelten doet?

leven blaast
in elk cliché

elk ding waarvoor een woord
bestaat

maar niet
is niet dan dingen

kom met de dingen
kom met me zingen

laat rollen de hangmat
het particuliere

eetbaar tapijtcollectief
van schamele dieren

alles brandt maar
maar brandt maar heel even

David Tibet

The seahorse rears to oblivion...

When God created the worlds they were before then, without form
A void except in his own great eye which had already seen everything that was, is and will
The first thing he created I believe though the bible does not tell us so
Is children's crying
As this is still mirrored when children are born
Though no doubt all the animals weep for birth in their own particular way
But they must have someone human to notice it so that it be noted
The second things he created was two things simultaneously to frighten children
An old rocking horse that moves of its own accord and a discoloured doll which seems to move
occasionally
The third thing he did was to throw Lucifer out of heaven so he would be waiting on earth to
destroy everything people tried to do and to destroy what little happiness they scurry together
and he became Satan and waits here still for all of us

That is three things too
Lucifer to Satan
destroying to do
and to enjoy

The forth thing he did was to laugh
Once, Twice, Thrice and Forth

The fifth thing was to create
one Star, one animal, one fish, one bird, one human
These five bred together to create the entire moving, flying, spinning world and what is in it

The stars he sent to fly and lie in space
The animal he made to be our base nature and our state of nature and our innocence, and our
memento mori on earth
the fish went to swim and drink the waters of the sea world
the bird flies, dies, and falls
the human lies, dies, destroys, creates, and seeks the stars that He sent up in space

The stars try and try and try to fly away from earth
But God has caught them in a large sling that holds them from falling too near or flying too far

The Devil creates black holes
And sucks them out of the visible universe to create decorations:
bubbles and globes full of light and darkness in the ceiling sky of hell

Upside-down if you can see it standing up

Then God decides that it is time to blow the final trumpet and call all chickens home to roost in every way and meaning

God then blows final trumpet and withdraws the sling from the sky

The sling is made of wire and wood and warth and weth in his web together

And the roost begins

The stars are withdrawn from their heavenly holder

And attempt to rush away from the stinking world

And Satan simultaneously tries to snatch all of them at once to bobble his infernal kingdom

Itself now doomed to his unknowledge

The stars are taken half by Satan

dragged though an ever increasing black rent in the night sky

The other half run towards the Pleiades and Aldebaran

Oh stars of the evening

How swift you rush and roar away

Even Satan in his great power and great fury and great greed cannot stop them

So eager are they to dance in different ways

But God knows all, sees all

And is prepared for all

He creates a huge net made of spit

and throws it further than the furthest star

The stars are caught on spit like the birds to the lying-covered branch

Damned. God lectures them with a whip

The spit shivers as the whip quivers over the stars

the voice slathers and lathers them with more of the same spit that has caught them

Forever and ever and ever.

The stars' only cause and the stars' only cross is to obey he who made them

The stars are given great scars with the whip for attempting to flee

The scars are blood courses for the liquid proof of God's anger which pours from them

The bobble stars are brought back by a string of spit which cuts through the web between the worlds

They too are slashed and thrashed

The stars are ordered by God to return to the sling orbit and watch his mercy raining down like rain on the earth

And all of those that are unfortunate enough to have been born in and of it

The stars do not wish to go

They march sadly to their home

Het zeepaardje stevent af op de vergetelheid...

Toen God de werelden schiep waren ze daarvoor, zonder vorm
Een leegte behalve in zijn grote oog dat alles al had gezien dat was, is en zal
Het eerste wat hij schiep was geloof ik hoewel de bijbel ons dat niet vertelt
Huilende kinderen
Zoals dit nog weerspiegeld wordt wanneer kinderen geboren worden
Hoewel alle dieren ongetwijfeld huilen bij geboorte op hun eigen manier
Maar zij moeten iemand menselijk hebben die dat opmerkt opdat het geweten is
Het volgende wat hij schiep waren twee dingen tegelijk om de kinderen bang te maken
Een oud hobbelpaard dat van zichzelf bewoog en een verkleurde pop die af en toe leek te bewegen
Het derde wat hij deed was Lucifer uit de hemel gooien zodat die er op aarde kon op waken dat alles vernietigd werd wat de mensen probeerden te doen en dat het beetje geluk wat mensen konden bij elkaar scharrelen vernietigd werd en hij werd Satan en hij waakt hier nog steeds over ons

Ook dat zijn drie dingen
Lucifer die Satan wordt
het doen vernietigen
en genieten

Het vierde wat hij deed was lachen
Eenmaal, Tweemaal, Drie en Voort

Het vijfde was het scheppen
van een ster, een dier, een vis, een vogel, een mens
Die vijf vermenigvuldigden zich onder elkaar om heelde bewogen, bevlogen, tollende wereld te maken en alles erin

De sterren stuurde hij de ruimte in om daar te liggen
Van het dier maakte hij onze grondaard, onze natuurlijke staat en onze onschuld, en het memento mori voor ons op aarde
de vis ging zwemmen en drinkt de wateren van de zeewereld
de vogel vliegt, sterft, en valt
de mens liegt, sterft, vernietigd, creëert, en zoekt de sterren op die Hij de ruimte injoeg

De sterren proberen proberen proberen weg te geraken van de aarde
Maar god houdt hen gevangen in een grote lus die hen belet te dicht te vallen of te ver weg te vliegen

De Duivel maakt zwarte gaten
en zuigt die uit het zichtbare universum om versieringen te maken:
bellen en bollen vol licht en duisternis in de plafondhemel van de hel
Ondersteboven als je het rechtopstaand kan bekijken

En dan besluit God dat het tijd is om de laatste trompet te blazen en alle kippen naar de ren te roepen om te rusten in elke zin en betekenis
God blaast de laatste trompet en legt de lus af van de hemel
De lus is gemaakt van wier en hout en weef en in zijn web gewoven

En de rust begint
De sterren worden uit hun hemels verband geheven
En proberen weg te schieten van de stinkende wereld
En tegelijk wil Satan ze allemaal ineens graaien om in zijn infernale rijk te bubbelen
dat buiten zijn weten ook verdoemd is nu

Satan grijpt de ene helft der sterren
en worden door een steeds zwartere scheur in de hemel gesleurd
De andere helft rent naar de Pleiaden en Aldebaran

O avondsterren
Hoe gezwind schiet en scheurt gij henen
Zelfs Satan's grote macht en gramschap en zijn grote nijd kan hen niet houden
Zo naarstig staan zij te dansen in verscheidenheid

Maar God weet en ziet het allemaal
en is op alles voorbereid
Hij scheidt een groot net gemaakt van spuug
en gooit het verder dan de verste ster
De sterren plakken aan het spuug als vogels aan de stok met lijm
Verdoemd. God leest het de les met een zweep
Het spuug beeft bij de zweep die op de sterren siddert
de stem smeert en smeert de sterren vol met meer van 't spuug dat hen gevangen nam
Voor eeuwig en eeuwig en eeuwig.

Het enige doel en het enige kruis van de sterren is hun schepper gehoorzaam te zijn
Diepe striemen krijgen de sterren omdat ze weg wouden vluchten
De striemen zijn bloedstromen voor het vloeibare bewijs van God's gramschap die over hen stroomt
De hobbelsterren worden teruggebracht aan een snoer van spuug dat doorheen het web van de werelden snijdt
Ook zij worden geranseld en afgetuigd
De sterren worden door God terug in hun baan gezet om zijn genade als regen te zien nederdalen op de aarde
En op allen die het ongeluk hadden daaruit en daarop geboren te zijn

De sterren willen niet weg
Zij marcheren droevig naar huis.

(vert. NKdeE 2020)

Hans Faverey

Hommage à Sapho

Een mens,
een slang, een wolk.
Twee mensen, één wolk,
drie slangen.

De lucht vrijwel onbewolkt,
en de rotsen zo doorzichtig
zichzelf als je zelden ziet.

Hier het zich ooit uitvond.

Wat een heerlijke streek -
met weinig ach welnee
met geen wilde dieren,
of slangen, of mensen,
of iets.

De tijd die even
een oorlel aanraakt,
heeft die terug van de tijd
die de wijzers aanstaart?

Geen schaduw is duidelijker;

en goedschiks bloeden doet het
nooit. Alleen verschwarzte zwanen
zijn echter. Soms lijkt het wel
een eiland waar erg mooi witblond
snachts ook mooi kan zijn, moest

elk moment zich voor immer op
zulke lippen bestorven zijn.

Zelfs daartoe nog aangespoord;
en weggevlogen. Wetend dat licht
de ijzeren vlag onder schot houdt.

Zie de potscherf in het woestijn-
zand: is vrijwel onbreekbaar, is
haast door niets meer breekbaar.

En dan nog zo aangeraakt te worden
door een tinteling in het denken
aan iemands vingers. En dan met
klovende lippen het meeste nog
net binnen kunnen houden.

Mataron una paloma:
zij slachten een duif.
Niet loslaten, ga
kijken wie het is.

Misschien is het iemand.
Misschien is het het.
Niet loslaten. Ga

kijken of het de duif is.
Doe niet alsof het daarom is.
Nu je het zelf zou kunnen zijn,
kan het je opeens niets meer
schelen en keer je halsoverkop
jankend in ons terug.

Stilte is niet iets
dat ik omgord als een riem,
of waardoor ik omgord word
als door gordelroos.

Iemand droomt eeuwen terug, hurkt
in wolken van pijlen, bontgevederde:

fout. Landmijn waarop getrapt:
betrapt. O. kon wel die boog spannen,
maar zijn leven rekken tot hij Sindbad
was geworden, en Sindbad weer de Frei-
herr v. Münchhausen, dat kon hij niet.

Daarom: om de kim.
Uitgesneden blad;
de buitenkant van de bomen;
kim van een drinkglas.

Naarmate zich het oog boven
het wateroppervlak verhief,
kon het ook beter de zon
ter kimme zien dalen.

Niet dat een giraffehals mij
ooit te lang zou duren. Ook aan
een muggepoot komt geen einde:
zolang de kim maar op de kromming
der inhouten bevestigd blijft.

Nu het uur stil staat,

ademt alles afscheid uit
en stikt. Deze of gene
mond lijkt nog te zuigen

op een tong die nauwelijks
meer iets terug kan doen.
Wat te doen? Verspreidt
de stilstand zich met
onmogelijke snelheid?

Is dit nog riet dat daar wuift?

Of wordt er alleen nog gewuifd
in taalresten op een flakkerend
scherm in een krimpend centrum?

Waarom? Omdat ik hier
zit, stilte mij omgeeft
als het blok parafine
waar ik in zit,

of niet in zit: als dit
geen blok parafine is, maar
een vederlicht schuimend
wegzijn is, waar ik
in verstreken raakt
tijdens zenopraat,

en alleen de herinnering
aan zoveel zwijgen om niets
de kristallen nog intact houdt.

Wie niet wacht op het onverhoopte,
die houdt het nooit zo lang vol
tot hij uitroept: genoeg.

Elk eiland bewaart

het beste boek: zichzelf.
Het paard trapte niet:

een hoefsmid stierf.

Van Sapfo ben ik gaan houden
sinds de vernietiging
haar teksten heeft ingekort.

Harmen Verbrugge

KEIN HIMMEL ZU HOCH

Het is de kater die het dolle lichaam terug zijn hok in stuurt
Iedere avond weer stijgt de geest jubelend op
Verheft zich klinkend boven alle mensen
En verlicht de waan als nooit tevoren

Diep in de nacht slaat de droom te pletter tegen de angst
In een oogwenk omcirkelt de duisternis zijn beven
Dwingt hem onbarmhartig op de knieën
De adem trilt, gilt en stokt, omdat hij moet zwijgen
En blaft wild de nacht aan flarden
De overgave van de waan, die 'kein himmel zu hoch' wou
Verwordt tot braaksel dat 'zum kotzen' is
De Duitse geest capituleert
En weet dat niets in de haak was

Alles leek te kunnen immers en iedere dag nog
Raast hij blind en tegen beter weten in
Als een zwerm ontembare bromvliegen
Hoog boven alle mensen uit

Lydia Davis

What She Knew

People did not know what she knew, that she was not really a woman but a man, often a fat man, but more often, probably, an old man. The fact that she was an old man made it hard for her to be a young woman. It was hard for her to talk to a young man, for instance, though the young man was clearly interested in her. She had to ask herself, Why is this young man flirting with this old man?

Mildred and the Oboe

Last night Mildred, my neighbor on the floor below, masturbated with an oboe. The oboe wheezed and squealed in her vagina. Mildred groaned. Later, when I thought she was finished, she started screaming. I lay in bed with a book about India. I could feel her pleasure pass up through the floorboards into my room. Of course there might have been another explanation for what I heard. Perhaps it was not the oboe but the player of the oboe who was penetrating Mildred. Or perhaps Mildred was striking her small nervous dog with something slim and musical, like an oboe.

Mildred who screams lives below me. Three young women from Connecticut live above me. Then there is a lady pianist with two daughters on the parlor floor and some lesbians in the basement. I am a sober person, a mother, and I like to go to bed early – but how can I lead a regular life in this building? It is a circus of vaginas leaping and prancing: thirteen vaginas and only one penis, my little son

The Mother

The girl wrote a story. “But how much better it would be if you wrote a novel,” said her mother. The girl built a dollhouse. “But how much better if it were a real house,” her mother said. The girl made a small pillow for her father. “But wouldn’t a quilt be more practical,” said her mother. The girl dug a small hole in the garden. “But how much better if you dug a large

hole,” said her mother. The girl dug a hole and went to sleep in it. “But how much better if you slept forever,” said her mother.

Svetlana Zakharova

je handen drongen door tot in mijn dromen
ze flapperden rond met een schaar
en knipten de gezichten uit
dat akelig beladen doek
een tik, en het sneeuwt
ogen en monden, oren en snavels:
mijn persoonlijke Baby Jar, aangelegd met wat zwarte melk:
je ruwe handpalmen
afgesleten door het harde werken aan het massagraft,
je stevige greep
vanuit mijn slaafse staart spreidt zich een zoete golf van angst
ik schiet in kramp en zuig je
als een mossel binnen
wat nu

EPILOOG

niet met het denken
niet met het dichten
niet op uw wenken
niet als betichte

niet als verwende
voor snoepgoed gezwichte
niet als de fluit
van flier en geflodder

niet met mijn handen
in't bruin van uw modder
niet als gladjanus, niet
als paljas maak ik het af

met hamer en koevoet
breek ik het af
met hamer en koevoet
breek ik hier uit

met hamer en koevoet
maak ik kabaal
ik sterf op de werf
van mijn Kathedraal.

RADIO KLEBNIKOV 03/10/2020 @19u58

INHOUD	
Lees Mij	3
Adriaan Krabbendam	4
Gras	5
David Tibet	7
The seahorse rears to oblivion...	7
Het zeepaardje stevent af op de vergetelheid...	9
Hans Faverey	12
Hommage à Sapho	12
Een mens,	12
De tijd die even	13
Zelfs daartoe nog aangespoord;	14
Mataron una paloma:	15
Stilte is niet iets	16
Daarom: om de kim.	17
Nu het uur stil staat,	18
Waarom? Omdat ik hier	19
Wie niet wacht op het onverhoopte,	20
Harmen Verbrugge	21
KEIN HIMMEL ZU HOCH	21
Lydia Davis	22
What She Knew	22
Mildred and the Oboe	22
Svetlana Zakharova	23
EPILOOG	24
INHOUD	26

Radio **Klebnikov**

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscorpio.be/luister.html>